

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

„A la dolce ombra“ /

„Magusas varjus“

XI vanamuusikafestival Ceciliana

Duo Accenti ÜHENDKUNINGRIIK

Flöödiansambel Intra Vires SOOME

Kavas

Marenzio, de Wert, Dowland, Casulana, Ferrabosco jt

16.03.2025 – 17.00

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kammersaal

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia (EMTA) korraldab alates 2014. aastast igal kevadel **vanamuusikafestivali Cecilia**. Festivalil esinevad oma ala professionaalid ja muusikaüliõpilased nii Eestist kui ka välisriikidest. Cecilianal üles astuvad külalised on aktiivsed ja tunnustatud tegevmuusikud, kes osalevad mitmete ansamblite töös ning on samas ka lugupeetud pedagoogid. Festivali kontserdid toimuvad EMTA saalides. Cecilia kunstiline juht on EMTA klavessiiniprofessor ja varajase muusika õppejuht **Imbi Tarum**.

Giaches de Wert (1535–1596)

„Vaghi boschetti di soavi allori“

Alfonso dalla Viola (1508–1573)

„Ingiustissimo amor, perché sì raro“ (diminutsioonid: Hannah Ely)

Giaches de Wert

„Che giova posseder cittadi e regni“ (4 salmi)

Luca Marenzio (1553–1599)

„In un bel bosco di leggiadre fronde“

„Liquide perle, Amor dagli occhi sparse“

(diminutsioonid: Giovanni Antonio Terzi)

„Ahi dispietata morte!“

John Dowland (1563–1626)

„Would my conceit that first enforced my woe“

Giaches de Wert

„Ma di che debbo lamentarmi, ahi lassa“

John Dowland

„Lasso vita mia, mi fa morire“

Alfonso Ferrabosco I (1543–1588)

„Zefiphro torna, e 'l bel tempo rimena“

Maddalena Casulana (1544–1590)

„Vaghi amorosi augelli“

Philippe Verdelot (u 1480/8 – u 1530/40)

„Ultimi miei sospiri“

Cipriano de Rore (1516–1565)

„A la dolce ombra de le belle frondi“

(diminutsioonid: Girolamo dalla Casa)

Duo Accenti (Ühendkuningriik):

Hannah Ely (sopran)

Harry Buckoke (*viola da gamba*)

Flöödi ansambel **Intra Vires** (Soome):

Vera Plosila (sopranflööt, ansambli kunstiline juht)

Eerika Perkkiö (altflööt)

Sini Vahervuo (tenorflööt)

Giuditta Isoldi (bassflööt)

Olli Hyyrynen (lauto)

Duo Accenti on Ühendkuningriigis tegutsev ansambel, mis keskendub varajase muusika repertuaari uurimisele ja esitamisele. Ansambel koosneb kahest muusikust – sopran Hannah Ely ja *viola da gamba* mängija Harry Buckoke –, kelle eriline huvi ja pühendumus renessansi- ja barokiajastu muusikale ühendab neid tihedalt nii kontsertlavadel kui ka loomingulistest projektides. Duo Accenti on tuntud oma oskuslike ja väljendusrikaste esituste poolest, mis toovad esile ajastu muusikale iseloomuliku rikkaliku detailitäpsuse ja emotsionaalse sügavuse. Nad kasutavad ajaloolisi instrumente ja mängutehnikaid, et pakkuda autentset ja ajaloolist esitust. Ansambli repertuaar hõlmab nii tuntud heliloojate loomingut kui ka vähem tuntud teoseid, pakkudes publikule võimalust avastada varajase muusika vähem kuuldud pärleid. Duo Accenti on esinenud mitmetel mainekatel festivalidel ja kontserdisarjades, pälvides nii kriitikute kui ka publiku sooja vastuvõtu. Koostöös teiste varajase muusika ansamblitega, sealhulgas Soome flöödiansambliga Intra Vires, laiendab Duo Accenti pidevalt oma kunstilist amplituudi, tuues esile varajase muusika mitmekülgse ilu ja väljendusvõimalused. Nende muusikaline dialoog ja kirg ajastu muusika vastu loovad inspireerivaid ja meeldejäävaid muusikaelamusi kuulajatele nii kodumaal kui ka rahvusvaheliselt.

Flöödiansambel **Intra Vires** on 2022. aastal asutatud ansambel, mis toob kokku viis väljapaistvat muusikut: Vera Plosila (sopranflööt ja kunstiline juht), Eerika Perkkiö (altflööt), Sini Vahervuo (tenorflööt), Giuditta Isoldi (bassflööt) ja Olli Hyrynen (lauto). Kõik ansambli liikmed on aktiivsed varajase muusika esitajad nii Soomes kui ka rahvusvaheliselt, osaledes erinevates varajase muusika kollektiivides ja projektides. Ansambel uurib võimalusi renessansi ja varabaroki stiilide tõlgendamisel. Hooajal 2024/2025 astub Intra Vires üles koos Ensemble Nylandiaga Francesco Cavalli ooperis „La Doriclea“ ning osaleb mainekatel festivalidel nagu Aurore ja vanamuusikafestival Cecilia. Ansambli toetavad Finnish Music Promotion Centre (MES) ning EFFEFA programm, mis on suunatud uutele ja lootustandvatele ansamblitele.

Töötades 2024. aasta augustis käesoleva kontserdiprogrammiga, leidsime end meenutamas omaenese mälestusi puudest. Mäletan, kuidas lapsena nõjatusin vanaisa hoovis suure kase vastu, jälgides kuldset päikeseloojangut tantsimas selle okstel. Olime just kartuleid korjanud ja mu küünte all oli endiselt mulda. Kuni tänaseni meenub mulle päikeseloojangut vaadates see kaunimatest kaunim kask – minu lemmikpuu. Proovipäevade lõpus leidsime end alati kuidagi Brüsseli kõige rohelisematel terrassidel.

Loodus on antud kontserdil võimsalt kohal: mets ja selle kuppel, kihav elu selle sees, vahel niidud või avatud taevas. Renessansikunstnikud maalisisid sageli maastikke, mida elustasid emotsioonid – sisemised maailmad, mis avalduvad tundmuste kaudu. Mõnikord väljendavad aga nende polüfoonilised faktuurid ka lindude hüüdeid, alusmetsa krabinaid ning kogu elava üminat, suminat ja kahinat. Meie eesmärk on puhuda elule sõnad ja lood, jäljendades 16. sajandi madrigaliste – mängides vokaalsete tämbritega, kaunistades meloodiaid diminutsioonide ja delikaatsete ornamentaalsete käikudega.

Õlitan oma flööti mandli- ja apelsiniõli seguga – lõhn on joovastav. Mäletan, et lugesin kunagi, kuidas portugallased töid apelsine 15. sajandil Hiinast. Aga mis saab teistest lõhnadest, mis on meie programmiga nii tihedalt seotud? Kuidas saaksime aidata publikul sukelduda aroomiderikkasse maailma, mida renessansiaegsed poeedid ammutasid antiigist? Kas võiksime jagada kõigile loorberipärgi? Kahjuks on selliseid asju talvel raske korraldada. Seetõttu tuleb meie meeleline maailm luua läbi muusika. Õnneks on meie kasutada lisaks inimhäälele ja *viola da gamba*'le mitu traversflööti – eri suuruses puidust renessansiflöödid.

Me esineme viiest traversflöödist koosneva konsordina. Suurim ja madalaim, bassflööt, meenutab kas madalat naishäält või kõrget meeshäält; selle madalaim noot on väikese oktavi g. Keskmise suurusega tenorflöödi madalaim noot on esimese oktavi d, aga kuna flöötide ulatus

on väga lai, mängime nendega tavaliselt neljahäälsete teoste kolme ülemist häält. Meie väikseim instrument on sopranflööti, mis kõlab oktav kõrgemalt kui bassflööti. Kõik meie flöödid on valmistanud Itaalia meister Giuseppe Tardino, võttes eeskujuna 16. sajandi pillidest, mis asuvad Verona muusikamuuseumis.

Madrigalide tekstid on täis tegelasi Kreeka mütoloogiast: jumalaid, pooljumalaid ja surelikke, kelle lood – läbi imunud õppetundidest ja universaalsetest inimlikest teemadest – meenutavad meile lapsepõlve muinasjutte. Kujutledes ette käesoleva programmi metsa, mõtlesime Punamütsikese loo peale ja sellele, kuidas ta kohtas hunti puude vahel. Ka selle programmi metsas luusib varjus hunt, ning linnulaulu ja mahedate tuuleiilide kõrval kohtame ka sügavaid, süngeid salusid. Minu jaoks on Punamütsikese mets olnud alati kuusemets, aga võib-olla kasvavad seal täna hoopis seedrid?

Sini Vahervuo

Giaches de Wert – „Vaghi boschetti di soavi allori“

Giaches de Werti viiehäälne madrigal on kaunit pastoraalne. Selle tekst pärineb rüütliromansist, milles need, kes joovad nõiutud metsaallikast, armuvad esimesse inimesse, keda kohtavad.

Vaghi boschetti di soavi allori,
di palme e d'amenissime mortelle,
cedri et aranci
ch'avean frutti e fiori
contesti in varie forme e tutte belle,
facean riparo ai fervidi calori
de' giorni estivi
con lor spesse ombrelle;
e tra quei rami con sicuri voli
cantando se ne giano i rosignuoli.

Lovely groves with gentle laurels,
Palms and delightful myrtles,
Cedars and orange trees
bearing both blossoms and fruit,
Competing in form and beauty,
Providing shelter from the
scorching heat of summer days
with their dense foliage;
And among these branches,
moving with certainty,
The nightingales sang of Janus in flight.

Ludovico Ariosto: *Orlando Furioso*, 1516

Alfonso dalla Viola –

„Ingiustissimo amor, perché sì raro“ (diminutsioonid: Hannah Ely)

Mets on täis tekstuure, helisid ja kontrapunkti. Sageli on selle asukaid enne kuulda kui näha. Kogu programmi vältel naaseme ikka ja jälle puude varju, otsides pelgupaika nii lõõskava keskpäeva päikese kui ka tormiliste inimsuhete eest.

Ingiustissimo Amor, perché sì raro
corrispondenti fai nostri desiri?
onde, perfido, avvien che t'è sì caro
il discorde voler ch'in duo cor miri?
Gir non mi lasci
al facil guado e chiaro,
e nel più cieco e maggior fondo tiri:
da chi disia il mio amor tu mi richiami,
e chi m'ha in odio vuoi ch'adori et ami.

Cruel Love, why so rarely
Do desires find their match?
Why, deceitful one, do you favor hearts
That beat in discord?
You do not let me
walk an easy, clear path,
But cast me into the darkest depths.
You turn me away from one
who desires my love, and force me to
adore the one who loathes me.

Ludovico Ariosto: *Orlando furioso*, 1516

Giaches de Wert – „Che giova posseder cittadi e regni“

Lauldud lüürika on sügavalt isiklik ning madrigalides on sageli tunda moekat melanhooliat. Jutustaja hääl kõigub intiimse ja moraliseeriva vahel – Bembo tekstis kahvatub linnalik luksus armastuse kõrval.

Che giova posseder cittadi e regni,
e palagi abitar d'alto lavoro,
e servi intorno
aver d'imperio degni,
e le arche gravi
per molto tesoro,
esser cantate da sublimi ingegni
di porpora vestir,
mangiar in oro,
e di bellezza pareggiar il sole,
giacendo poi nel letto fredde e sole?

Why possess cities and kingdoms,
Dwell in finely crafted palaces,
Be served by the
most skilled attendants,
Surrounded by overflowing
treasure chests,
Be praised in lofty songs,
Be clad in purple,
feasting from golden plates,
Shining brighter than the sun,
Only to lie cold and alone at night?

Ma che non giova aver fedeli amanti,
E con essi partir ogni pensiero,
I desir, le paure, i risi, i pianti,
E l'ira e la speranza,
e 'l falso e 'l vero,
Ed hor con opre care,
hor con sembianti
Il grave della vita far leggiero,
E se di rozze in atto,
e 'n pensier vili,
Sovra l'uso mondan vaghe, e gentili.

Quanto esser vi dee caro un huom,
che brami via più la vostra
che la propria gioia,
Ch'altro che 'l nome
vostro unqua non chiami,
Che sol pensando in voi tempri ogni
noia, Che più che 'l mondo
in un vi tema, ed ami?
Che spesso in voi si viva, in se si moia,
Che le vostre tranquille e pure luci
Del suo corso mortal segua per duci?

Però che voi non siete cosa integra,
Né noi, ma è ciascun del tutto il mezzo;
Amor è quello poi che ne rintegra,
E lega e stringe come chiodo al mezzo,
Ond' ogni parte gode e si rallegra tanto
che suoi dilette non han mezzo,
E s'uom durasse molto in tale stato,
Compitamente diverria beato.

Pietro Bembo

What is more precious
than to have faithful lovers,
With whom to share every thought,
Desires, fears, laughter, and tears,
Anger, hope, falsehood, and truth,
Who lighten life's burdens
with tender deeds and glances?
And to render the rough
manners and vile thoughts,
Above their usual worldly state,
to charming and noble.

How precious is a man who longs more
for your joy than his own, who calls
none but your name, who eases all
sorrows by thinking of you,
Who fears and loves you
more than the world itself?
One who lives within you
and dies within himself,
Who follows the pure and tranquil light
of your eyes as the guide
for his earthly journey?

Though neither you nor I are whole,
Each of us is but a part of the whole;
Love is what completes us,
Binding and securing us together,
So that every part finds joy and rejoices,
So much so that our delights know no
bounds. and if one could remain
in such a state for long,
One would become truly blessed.

Luca Marenzio – „In un bel bosco di leggiadre fronde“

Muusika peamine ülesanne on kujutada tundeid – emotsionaalseid seisundeid. Selle saavutamiseks on teoses kasutatud kontrapunkti (meloodia ja harmoonia vastastikune põimumine, järjestikustest ja samaaegsetest nootidest loodud kangas), ornamentatsiooni ja virtuoosseid diminutsioone. Sisemaailma kujutamine sarnaneb looduse jäljendamisele, just nagu muusikalised maastikud kutsuvad esile metsa.

In un bel bosco di leggiadre fronde
ch'ombra si fa con le ramosse braccia,
amor, che va de l'alme nostre a caccia,
tese le reti di due trecce bionde;

In a beautiful grove of graceful leaves,
Where branches cast their shade,
Love, who hunts our souls,
Set its traps of golden tresses.

Così il mio cor, ch'avea di due gioconde
luci seguita la fallace traccia,
preso restò, com'animal s'allaccia,
ne' bei legami ch'e' ne
l'ombra asconde.

So my heart, having followed
The false trail of two joyous eyes,
Became ensnared
like a trapped animal, bound by the fair
chains hidden in the shade

O dolce laccio, o vaghe reti,
o bosco vezzoso, o cacciator
che mi togliesti
il core, dove l'hai, crudele, ascosto?

Oh sweet snare, oh lovely nets,
oh charming woods,
Oh hunter who stole my heart,
Where have you cruelly hidden it?

Io pur ritorno spesso a pianger vosco,
ed a cercar tra queste
erbette e questi vaghi fioretti
ov'egli sia nascosto.

Again I return to weep for it,
Searching among these
herbs and flowers,
Seeking where it may be concealed.

Torquato Tasso

Luca Marenzio – „Liquide perle, Amor dagli occhi sparse“

(diminutsioonid: Giovanni Antonio Terzi)***

Liquide perle,
Amor dagli occhi sparse,
In premio del mio ardore,
Ma, lasso, ohime! che'l core
Di maggior foco m'arse;
Ahi, che bastava solo
A darmi morte il primo
ardente duolo.

Tears, like liquid pearls,
fell from Love's eyes,
A reward for my devotion,
But, alas, my heart burned
with an even fiercer fire;
Ah, that first searing pain
Would have been enough
to bring my death.

Kui emotsioonid tugevnevad, süveneb ka dramaatika. Järgnevad teosed kasutavad früügia laadi, mida peetakse kõikidest laadidest (kirikulaadid) kõige saatuslikumaks ning eriti sobivaks meeleheite ja ahastuse edasiandmiseks. Kaasaegsest perspektiivist meenutab früügia laad loomuliku molli, erinedes vaid sellega, et helirea kaks madalaimat nooti moodustavad täistooni asemel pooltooni.

Luca Marenzio – „Ahi dispietata morte!“

Ahi, dispietata morte!
Ahi, crudel vita!
L'una m'ha posto in doglia
E mie speranze acerbament'ha spente:
L'altra mi tien qua giù contra mia voglia
E lei che se n'è gita seguir non posso
Ch'ella no'l consente:
Ma pur ognor presente
Nel mezzo del mio cor madonna siede
E qual è la mia vita ella se'l vede.

My beloved dwells in my heart and
sees the life that remains in me.
Ah, merciless death! Ah, cruel life!
One has cast me into sorrow,
And bitterly extinguished my hopes;
The other holds me
here against my will,
While I cannot follow
the one who has departed.
But still, always present,

John Dowland – „Would my conceit that first enforced my woe“

Would my conceit that first enforced my woe,
Or else mine eyes which still the same increase,
Might be extinct, to end my sorrows so
Which now are such as *nothing* can release:
||: Whose life is death, whose sweet each change of sour,
And eke whose hell reneweth every hour. :||

Each hour amidst the deep of hell I fry,
Each hour I waste and wither where I sit,
But that sweet hour wherein I wish to die,
My hope alas may not enjoy it yet,
||: Whose hope is such bereaved, of the bliss,
Which unto all save me allotted is. :||

To all save me is free to live or die,
To all save me remaineth hap or hope,
But all perforce, I must abandon it,
Sith Fortune still directs my hap a slope,
||: Wherefore to neither hap nor hope I trust,
But to my thralls I yield, for so I must. :||

Ikarose müüdis karistavad jumalad neid, kes küündivad liiga kõrgele, kõrvetavate päikesekiirtega – hoiatus ülemäärase ambitsioonikuse eest. De Wert, kes sündis Gentis, kuid elas varasest east Itaalias, on valinud teosele dooria laadi, mis loob üleva mõtiskluse tunde.

Downlandi pala on seevastu korruga austusavaldus tema Itaalia kolleegidele ja mänguline kompositsiooniharjutus, mis kasutab solmisatsioonilpe (re-mi-fa-so-la).

Giaches de Wert – „Ma di che debbo lamentarmi, ahi lassa“

Ma di che debbo lamentarmi,
ahi lassa fuor che del mio
desire irrazionale?
ch'alto mi leva, e si ne l'aria passa,
ch'arriva in parte ove s'abbrucia l'ale;
poi non potendo sostener, mi lassa
dal ciel cader:
ne qui finisce il male;
che le rimette, e di nuovo arde:
ond'io non ho mai
fine al precipizio mio.

Ah, wretched me, what should I lament
If not my own irrational desire?
It lifts me high, soaring through the air,
Only to burn my wings
when I reach too far;
Then, unable to sustain me, it lets me
fall from the heavens –
And yet my torment does not end,
For the desire returns,
igniting once more,
And again I plunge into ruin.

Ludovico Ariosto: *Orlando furioso*, 1516

John Dowland – „Lasso vita mia, mi fa morire“

Lasso vita mia, mi fa morire,
Crudel amor mio cor consume,
Da mille ferite, che mi fa morir.
Ahi me, deh,
che non mi fa morire.
Crudel amor mi
fa soffrir mille martire.

Leave me, my life,
you bring me to death.
Cruel love consumes my heart,
Wounds it a thousand times,
Each cut bringing me closer to death.
Ah me, why will you not let me die?
Cruel love torments me
with endless suffering.

Zephyros on läänetuule- ja kevadejumal, tema naine Chloris on seotud lilledega ning nende poeg Karpos viljadega. Vägivaldses perekonnadraamas muudavad Olümpose jumalad surelikud õed Procne ja Philomela lindudeks. Jupiter, taeva, valguse ja äikese valitseja (*dio* tähendab „heledust“ või „taevast“), luges oma tütarde hulka nii aastaajad, graatsiad (säravus, rõõm, õitseng) kui ka muusad.

1568. aastal ilmus esimene lääne muusikaloos teadaolev naise kirjutatud madrigali kogumik. Maddalena Casulana pühendas selle kogu, oma „uudsevilja“ auväärsele Isabella de Medicile.

Alfonso Ferrabosco I – „Zephiro torna, e 'l bel tempo rimena“

Zephiro torna, e 'l bel tempo rimena,
e i fiori et l'erbe,
sua dolce famiglia,
et garrir Progne et pianger Philomena,
et primavera candida et vermiglia.

The west wind returns, bringing fair
weather, flowers and grasses,
its sweet kin, the chatter of swallows,
the lament of the nightingale,
the pure and crimson spring.

Ridono i prati, e 'l ciel si rasserena;
Giove s'allegra di mirar sua figlia;
l'aria la terra e'l mar è d'amor piena;
ogni animal d'amar si riconsiglia.

The meadows smile, the sky clears,
Jupiter rejoices to see his daughter,
The air, water, and earth brim with love;
All creatures are once more
reconciled to love.

Francesco Petrarca: *Il Canzoniere*

Maddalena Casulana – „Vaghi amorosi augelli“

Vagh' amorosi augelli
che, sopra gli arbuscelli,
rinovate gl'antichi vostri amori,
cantate tra bei fiori,
gl'occh'e le bionde chiome
che fur si dolce nod' a le mie some,
e di mia Clori a l'onde,
in quest' amate sponde,
udite l'armonia
che puo sol' a dolcir la pena mia.

Gentle, loving birds,
Perched upon the treetops,
Renewing your ancient love,
Sing among the fair flowers
Of the eyes and golden hair,
That so sweetly bound me in knots.
Sing of my Chloris,
On these beloved shores,
Hear the harmony,
That alone can sweeten my sorrow.

Philippe Verdelot – „Ultimi miei sospiri“

Verdelot' madrigalis saab hingamine ise füüsiliseks metafooriks luuletuse emotsionaalsele maastikule.

Ultimi miei sospiri
che mi lasciate fredd' e senza vita.
Contate i miei martiri
A chi morir mi vede et non m'aita,
et dite: o beltà infinita,
dal tuo fedel ne caccia empio martire.
Et se questo gli e grato,
gitene rat' in ciel a miglior stato,
ma se pietà gli porg'il vostro dire,
tornat' a me, ch'io non vorro morire.

My final sighs, that leave me
cold and lifeless, tell of my torment
To the one who sees me die and does
not help, and say: O infinite beauty,
Spare your faithful servant from
merciless suffering.
If this pleases her,
Then I shall ascend swiftly
to a better place in heaven,
But if your words bring pity,
Return to me, for I do not wish to die.

Cipriano de Rore – „A la dolce ombra de le belle frondi“

(diminutsioonid: Girolamo dalla Casa)

Ülev on see, mis jääb inimliku mõistmise ja mõõtkava piiridest kaugemale. Taevas, mäed, meri ja kõrb äratavad aukartust looduse ja selle jumalike loojate ees, pakkudes samal ajal võimalust tõusta kõrgemale isiklikust ja maisest.

A la dolce ombra de le belle frondi
corsi fuggendo un dispietato lume
che'h fin qua giù m'ardea dal terzo
cielo; et disgombrava già
di neve i poggi l'aura amorosa che
rinova il tempo, et fiorian
per le piagge l'erbe e i rami.

To the sweet shade of fair branches
I fled from the pitiless light,
Which, from the third heaven,
burned me below. and already, the
amorous breeze melted the snows,
Renewing the season,
And covering the meadows with flowers.

Non vide il mondo sì leggiadri rami,
né mosse il vento mai sì verdi frondi
come a me si mostrar
quel primo tempo:
tal che, temendo de l'ardente lume,
non volsi al mio refugio
ombra di poggi,
ma de la pianta più
gradita in cielo.

Un lauro mi difese allor dal cielo,
Onde più volte vago de' bei rami
Da po' son gito per selve et per poggi;
Né giamai ritrovai tronco né frondi
Tanto onorate dal superno lume
Che non cangiasser qualitate a tempo.

Però più fermo ogni
or di tempo in tempo,
Seguendo ove chiamar m'udia dal cielo
E scorto d'un soave e chiaro lume,
Tornai sempre devoto ai primi rami
E quando a terra son sparte le frondi
E quando il sol fa verdeggiar i poggi.
As time passes, hour by hour,
I return ever more devoted,

Selve, sassi, campagne, fiumi et poggi,
quanto è creato, vince
et cangia il tempo:
ond'io cheggio perdono a queste frondi,
se rivolgendo poi molt'anni il cielo
fuggir disposi gl' invescati rami
tosto ch'incominciai di veder lume.

Never had the world seen
such graceful boughs,
Nor had the wind moved
such green leaves,
As when they first appeared to me.
Fearing the burning light,
I did not seek shelter among the hills,
But beneath the most cherished
tree of heaven.

A laurel tree protected me then,
And so, drawn to its fair branches,
I wandered through forests and hills.
Yet never did I find trunk or leaves
So honored by the divine light
That time did not change their nature.

Following the call
I hear from the heavens,
Led by a gentle and clear light.
I always come back
to the first branches,
Whether the leaves
have fallen to the ground
Or the sun has made
the hills turn green again.

Forests, stones, fields, rivers, and hills—
All things created change with time.
So I ask forgiveness of these leaves
If, as the years have turned,
I once fled from the
ensnaring branches,
As soon as I began to see the light.

Tanto mi piacque prima il dolce lume
ch'i' passai con diletto
assai gran poggi
per poter appressar gli amati rami:
ora la vita breve e 'l loco e 'l tempo
mostranmi altro sentier
di gire al cielo
et di far frutto,
non pur fior' et frondi.

Francesco Petrarca

Tekstid: Vera Plosila ja Sini Vahervuo

Tõlked (madrigalid): Vera Plosila ja Hannah Ely, põhinedes Sini Vahervuo
soomekeelsetel tekstidel

Once, I loved that sweet light so much
That I climbed the highest hills
with delight
To draw nearer to the most
cherished branches.
But now, life's brevity, place, and time
Show me another path toward the
heavens, to bear fruit,
not merely to bloom and leaf.

EFFEA

EUROPEAN FESTIVALS FUND
FOR EMERGING ARTISTS

AN INITIATIVE OF THE
EUROPEAN FESTIVALS ASSOCIATION

Nordic-Baltic Mobility
Programme for Culture

EESTI KULTUURKAPITAL

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

105

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasaalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia

instagram.com/emta_ee

Palume lülitada mobiiltelefon hääletule režiimile.
Kontserdi salvestamine ja pildistamine ilma korraldaja loata
ei ole lubatud.

